

.

Á Á Ā Á

. 02/2006

Á Á Á Á Á Á

Á È

12.05.2006. 20.05.2006. 30.05.2006.

.

Á Á Á Ā Á Á Ā

È

6.

На основу члана 26. алинеја 7. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О РАТИФИКАЦИЈИ МЕЂУНАРОДНЕ КОНВЕНЦИЈЕ О СПРЕЧАВАЊУ АКТА НУКЛЕАРНОГ ТЕРОРИЗМА

Проглашава се Закон о ратификацији Међународне конвенције о спречавању аката нуклеарног тероризма, који је донела Скупштина Србије и Црне Горе, на седници од 11. маја 2006. године.

П бр. 272
11. маја 2006. године
Београд

Председник
Србије и Црне Горе
Светозар Маровић, с. р.

ЗАКОН

О РАТИФИКАЦИЈИ МЕЂУНАРОДНЕ КОНВЕНЦИЈЕ О СПРЕЧАВАЊУ АКТА НУКЛЕАРНОГ ТЕРОРИЗМА

Члан 1.

Ратификује се Међународна конвенција о спречавању аката нуклеарног тероризма, која је сачињена 13. априла 2005. године у Њујорку, у оригиналу на арапском, кинеском, енглеском, француском, руском и шпанском језику.

Члан 2.

Текст Споразума у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

**INTERNATIONAL CONVENTION
FOR THE SUPPRESSION OF ACTS OF NUCLEAR
TERRORISM**

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the Sta-

tes Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, in international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Radioactive material" means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. "Nuclear material" means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby "uranium enriched in the isotope 235 or 233" means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotopes 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. "Nuclear facility" means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. "Device" means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained an equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury;

or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury;

or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by

military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confi-

dence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned of the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures, as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same

manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any tre-

aties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance in the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions at those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convic-

tions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3(b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of the other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

МЕЂУНАРОДНА КОНВЕНЦИЈА О СПРЕЧАВАЊУ АКТА НУКЛЕАРНОГ ТЕРОРИЗМА

Државе уговорнице ове конвенције

Имајући у виду циљеве и принципе Повеље Уједињених нација у вези са одржавањем међународног мира и безбедности те унапређењем добросусудских и пријатељских односа и сарадње међу државама.

Позивајући се на Декларацију поводом педесетогодишњице Уједињених нација од 24. октобра 1995.

Признајући право свих држава да развијају и примењују нуклеарну енергију мирољубиве сврхе и њихове легитимне интересе у потенцијалним користима који ће произлазити из мирољубиве примене нуклеарне енергије,

Имајући у виду Конвенцију о физичкој заштити нуклеарног материјала из 1980.

Дубоко забринути због ескалације терористичких дела у свим облицима и манифестацијама по читом свету,

Позивајући се на Декларацију о мерама за елиминацију међународног тероризма у прилогу Резолуције генералне скупштине 49/60 од 9. децембра 1994. у којој, између осталог, државе чланице Уједињених нација поново потврђују своју безрезервну осуду свих терористичких аката, метода и праксе као криминалних и неоправданих, без обзира на то где и са чије стране били почињени, укључујући оне који угрожавају пријатељске односе међу државама и народима и прете територијалном интегритету и безбедности држава.

Констатујући да је Декларација такође охрабрила државе да хитно изврше преглед обима постојећих међународних правних одредаби о превенцији, сузбијању и елиминацији тероризма у свим његовим облицима и манифестацијама, с циљем осигуравања свеобухватног правног оквира који ће обухватити све аспекте ове ствари,

Позивајући се на Резолуцију Генералне скупштине 51/210 до 17. децембра 1996. и Декларације која допуњава Декларацију из 1994. о мерама за елиминацију међународног тероризма која је у прилогу исте,

Позивајући се такође да је, у складу са Резолуцијом Генералне скупштине 51/210, основан *ad hoc* комитет који би разрадио, између осталог, међународну конвенцију о спречавању аката нуклеарног тероризма која допуњава постојеће сродне међународне инструменте,

Констатујући да дела нуклеарног тероризма могу имати за резултат најозбиљније последице и могу представљати претњу међународном миру и безбедности,

Констатујући такође да постојеће мултилатералне правне одредбе не третирају адекватно такве нападе.

Уверени у хитну потребу јачања међународне сарадње међу државама у стварању и усвајању делотворних и практичних мера за превенцију таквих терористичких аката те прогањању и кажњавању њихових починитеља,

Констатујући да се активностима војних снага држава руководи на основу правила међународног права ван оквира ове конвенције и да искључење извесних акција из надлежности ове конвенције не значи толеранцију или не озакоњује иначе незаконита дела, или не спречава прогон према другим законима,

Договориле су се о следећем:

Члан 1.

У сврху ове конвенције:

1. „Радиоактивни материјал” значи нуклеарни материјал и остале радиоактивне супстанце које садрже нуклиде који се спонтано распадају (процес праћен емисијом једне или више врста јонизујућег зрачења, као нпр. алфа, бета, неутронске честице и гама зраке) а које могу, због својих радиолошких или физичких својстава, проузроковати смрт, озбиљне телесне повреде или значајне штете на имовини или околини.

2. „Нуклеарни материјал” значи плутонијум, изотопи оног с концентрацијом изотопа која прелази 80 посто у плутонијуму-238; уранијум-233; обогаћен изотопом 235 или 233; уранијум који садржи мешавину изотопа као што се налази у природи, осим у облику руде или рудних остатака; или било који материјал који садржи један или више горе поменутих;

При томе „уранијум обогаћен изотопима 235 или 233” значи уранијум који садржи изотоп 235 или 233 или оба у таквом износу да однос збира ових изотопа према изотопу 238 буде већи од односа изотопа 235 према изотопу 238 који се јавља у природи.

3. „Нуклеарни објекат” значи:

(а) сваки нуклеарни реактор, укључујући реакторе монтиране на пловила, возила, ваздухоплови или космичке објекте за примену као извор енергије како би се покретала таква пловила, возила, ваздухоплови или космички објекти или у било коју другу сврху;

(б) свако постројење или средство које се користи за производњу, складиштење, прераду или транспорт радиоактивног материјала.

4. „Уређај” значи:

(а) сваки нуклеарни експлозивни уређај; или

(б) сваки уређај који распршује радиоактивни материјал или емитује зрачење које може, због својих радиолошких својстава, проузроковати смрт, озбиљну телесну повреду или значајно оштетење имовине или околине.

5. „Државни или владин објекат” укључује сваки стални или привремени објекат или средство које користе или ангажују представници државе, чланови владе, законодавство или судства или званичници или службеници државе или било које јавне власти или субјекти или запослени или званичници неке међувладине организације у вези са својим службеним дужностима.

6. „Војне снаге државе” значи оружане снаге државе које су организоване, обучене и опремљене према својим унутрашњим прописима с примарним циљем националне одбране или безбедности и лица која делују као подршка ових оружаних поднага која

су под њиховим формалним заповедништвом, контролом и одговорношћу.

Члан 2.

1. Свако лице чини кривично дело у смислу ове конвенције ако то лице незаконито и намерно:

(а) поседује радиоактивни материјал или израђује или поседује уређај:

(i) с намером да проузрокује смрт или тешку телесну повреду; или

(ii) с намером да проузрокује значајно оштећење имовине или животне средине;

(б) на било који начин користи радиоактивни материјал или уређај, или користи или оштећује нуклеарне објекте на начин који ослобађа или постоји опасност да ослободи радиоактивни материјал:

(i) с намером да проузрокује смрт или тешку телесну повреду,

(ii) с намером да проузрокује значајно оштећење имовине или околине, или

(iii) с намером да присили физичко или правно лице, међународну организацију или државу да учини или се суздржи од чињења неке радње.

2. Свако лице такође чини кривично дело ако то лице:

(а) прети, у околностима које указују на веродостојност претње, да ће починити кривично дело наведено у ставу 1(б) овог члана; или

(б) захтева незаконито и намерно радиоактивни материјал, уређај или нуклеарни објекат путем претње, у околностима које указују на озбиљност претње, или применом силе.

3. Свако лице такође чини кривично дело ако то лице покуша извршење дела наведеног у ставу 1. овог члана.

4. Свако лице такође чини кривично дело ако то лице:

(а) учествује као саучесник у делу наведеном у ст. 1, 2. или 3. овог члана; или

(б) организује или упућује друге да чине дело наведено у ст. 1, 2. или 3. овог члана; или

(ц) на било који други начин допринеси извршењу једног или више дела наведених у ст. 1, 2. или 3. овог члана од стране групе лица која делују са заједничким циљем; такав допринос се сматра намерним и учињен с циљем настављања опште криминалне активности или с циљем те групе или се чини уз сазнање о намери групе да почини односно кривично дело или дела.

Члан 3.

Конвенција се неће примењивати кад се кривично дело учини у оквиру једне државе, када су наводни учинилац и жртве држављани те државе, када се наводни учинилац налази на територији те државе и када ни једна друга држава нема основе да примени надлежност према члану 9. ст. 1. или 2. осим што ће се одредбе чл. 7, 12, 14, 15, 16. и 17. према потреби, примењивати у тим случајевима.

Члан 4.

1. Ништа у овој конвенцији неће утицати на друга права, обавезе и одговорности држава и поједицаца према међународном праву, посебно циљевима и начелима Повеље Уједињених нација и међународног хуманитарног права.

2. Активности оружаних снага током оружаног сукоба, онако како се ти појмови дефинишу према међународном хуманитарном праву, које су регулисане тим правом, а не овом конвенцијом, као и активности које предузимају војне снаге државе при вршењу њихових службених дужности, у оној мери у којој их регулишу друга правила међународног права, нису регулисане овом конвенцијом.

3. Одредбе става 2. овог члана неће се тумачити као одобравање или озакоњивање иначе незаконитих дела, нити ће спречити гоњење према другим законима.

4. Ова се конвенција не односи, нити се може тумачити као да се односи, ни на који начин, на питање законитости примене или претње применом нуклеарног оружја од стране држава.

Члан 5.

Свака држава уговорница ће усвојити оне мере које могу бити потребне:

(а) да утврди као кривична дела према свом националном законодавству она дела која су утврђена у члану 2;

(б) да та дела учини кажњивим помоћу одговарајућих казни које узимају у обзир озбиљан карактер ових дела.

Члан 6.

Свака држава уговорница ће усвојити оне мере које би могле бити потребне, укључујући, кад је то погодно, домаће законодавство, како би осигурала да се кривична дела у оквиру ове конвенције, посебно кад им је намера или су срачуната на то да произведу стање страха у јавности или групи лица или посебних лица, када се не могу ни у којим околностима оправдати узимањем у обзир политичке, филозофске, идеолошке, расне, етничке, религијске или било које сличне природе те се кажњавају казнама које су у складу с њиховим озбиљним карактером.

Члан 7.

1. Државе уговорнице ће сарађивати путем:

(а) предузимања свих изводљивих мера, укључујући, ако је то потребно, прилагођавање њиховог националног законодавства, како би спречиле и супротставиле се припремама на својој државној територији за чињење у оквиру или изван своје територије кривичних дела наведених у члану 2, укључујући мере забране на њиховим државним територијама илегалних активности лица, група и организација које охрабрују, подстичу, организују, свесно финансирају или свесно пружају техничку помоћ или информације или се укључују у извршење тих дела;

(б) размене тачних и потврђених информација у складу с њиховим националним законодавством на начин и у складу са условима који су овде предвиђени, а координирајући административне и друге мере које се према потреби предузимају како би се открила, спречила, сузбила и истражила кривична дела наведена у члану 2. и такође како би се покренули кривични поступци против лица за која се сумња да су починила та кривична дела. Држава уговорница ће посебно предузети одговарајуће мере како би без одлагања обавестила друге државе које се спомињу у члану 9. у погледу почињених кривичних дела наведених у члану 2. као и припремама да се таква кривична дела учине о којима постоје сазнања, и такође да обавести, кад је то могуће, међународне организације.

2. Државе уговорнице ће предузети одговарајуће мере у складу са својим националним законодавством да сачувају тајност таквих свенгуалних поверљивих података које приме на основу одредби ове конвенције од друге државе уговорнице или учешћем у активностима које се врше у циљу примене ове конвенције. Ако државе уговорнице прибаве поверљиве податке међународним организацијама, предузеће се кораци како би се осигурало да поверљивост таквих информација буде заштићена.

3. Државе уговорнице неће бити у обавези на основу ове конвенције да пружају било какве информације које не смеју да пружају у складу са националним законодавством или којима се угрожава безбедност дотичне државе или физичка заштита нуклеарног материјала.

4. Државе уговорнице ће информисати генералног секретара Уједињених нација о својим надлежним органима и координаторима за везу одговорним за слање и примање података који се односе на овај члан. Генерални секретар Уједињених нација ће пренети такве информације у вези с надлежним органима и координаторима за везу свим државама уговорницама и Међународној агенцији за атомску енергију. Такви органи и координатори за везу морају бити стално доступни.

Члан 8.

У циљу спречавања кривичних дела предвиђених овом конвенцијом, државе уговорнице ће учинити све напоре како би усвојиле адекватне мере за заштиту радиоактивног материјала, узимајући у обзир одговарајуће прелоруке и функције Међународне агенције за атомску енергију.

Члан 9.

1. Свака држава уговорница ће предузети оне мере које би могле бити потребне да успостави своју надлежност над кривичним делима утврђеним у члану 2, кад:

(а) је дело учињено на државној територији те државе; или

(б) је дело учињено на броду који плови под заставом те државе или ваздухоплову који је био регистрован према законима те државе у време кад је дело учињено; или

(ц) је дело учинио држављанин те државе.

2. Држава уговорница може такође успоставити своју надлежност над таквим делом кад:

(а) је дело учињено против држављанина те државе; или

(б) је дело учињено на државном или владином објекту те државе у иностранству, укључујући амбасаде или друга дипломатско-конзуларна представништва те државе; или

(ц) је дело учинило лице без држављанства које има уобичајено боравиште на територији те државе; или

(д) је дело учињено у покушају да се присили та држава да учини или се суздржи од чињења пеке радње;

(е) или је дело учињено у ваздухоплову којим располаже влада те државе.

3. Након ратификације, прихватања, одобрења или приступања овој конвенцији, свака држава уговорница ће обавестити генералног секретара Уједињених нација о надлежности коју је успоставила према свом националном законодавству у складу са ставом 2. овог члана. У случају било какве промене, дотична држава уговорница ће одмах обавестити генералног секретара.

4. Свака држава уговорница ће такође предузети оне мере које би могле бити потребне да се успостави надлежност над кривичним делима утврђеним у члану 2. у случајевима када је тобожињ учинилац присутан на њеној државној територији а она то лице не изручи било којој од држава уговорница које су успоставиле своју надлежност у складу са ст. 1. или 2. овог члана.

5. Ова конвенција не искључује примену кривичне надлежности коју је држава уговорница успоставила у складу са својим националним законодавством.

Члан 10.

1. По пријему информације да је учињено кривично дело наведено у члану 2. или је извршење дела у току на територији државе уговорнице или је лице које је учинило или се сумња да је учинило такво дело можда присутно на њеној територији, дотична држава уговорница ће предузети мере које могу бити потребне у складу са њеним националним законодавством, да истражи чињенице садржане у таквој информацији.

2. Након што се увери да јој околности дају за право, држава уговорница на чијој државној територији се налази учинилац или наводни учинилац предузеће одговарајуће мере, у складу са националним законодавством, тако да осигура присуство тог лица у сврху кривичног гоњења или изручења.

3. Свако лице у вези с којим се предузимају мере наведене у ставу 2. овог члана имаће право да:

(а) ступи одмах у контакт с најближим одговарајућим представником државе чији је држављанин или која је иначе овлашћена да штити права тог лица или, ако је то лице без држављанства, државе на чијој државној територији то лице има уобичајено боравиште;

(б) да га посети представник те државе;

(ц) да буде обавештено о својим правима према тач. (а) и (б).

4. Права из става 3. овог члана оствариће се у складу са законима и прописима државе на чијој територији се налази прекршилац или наводни прекршилац, под условом да постоји одредба да наведени закони и прописи морају омогућити потпуно спровођење циљева због којих су установљена права према ставу 3.

5. Одредбе ст. 3. и 4. овог члана неће ометати право било које државе уговорнице која поставља захтев за надлежношћу у складу са чланом 9. став 1(ц) или 2(ц) да позове Међународни комитет Црвеног крста како би ступио у везу и посетио наводног учиниоца.

6. Кад нека држава уговорница, у складу са овим чланом, притвори неко лице, она ће одмах обавестити, директно или преко генералног секретара Уједињених нација, државе уговорнице које су успоставиле надлежност у складу с чланом 9. ст. 1. и 2. и ако то сматра препоручљивим, евентуално друге заинтересоване државе уговорнице, о чињеници да је то лице у притвору и о околностима које оправдавају стављање тог лица у притвор. Држава која врши истрагу из става 1. овог члана одмах ће обавестити наведене државе уговорнице о својим налазима уз навођење да ли намерава да врши јурисдикцију.

Члан 11.

1. Држава уговорница на чијој територији се налази наводни учинилац ће, у случајевима на које се примењује члан 9, ако не изручи то лице, бити обавезна, без изузетка и без обзира да ли је дело учињено на њеној територији, упутити предмет без непотребног одлагања својим надлежним органима у сврху гоњења, поступајући у складу са законима те државе. Ти органи ће донети своју одлуку на исти начин као у случају било којег другог озбиљног дела према законима те државе.

2. Кад год је некој држави уговорници допуштено према њеном националном праву да изручи или на неки други начин преда једног од својих држављана само под условом да то лице буде враћено у ту државу ради издржавања казне која је изречена као резултат судског процеса или поступка за који је тражено изручење или предаја тог лица, а та држава и држава која тражи изручење тог лица се сагласе са том опцијом и другим условима које евентуално сматрају прикладним, такво условно изручење или предаја биће довољни за изршење обавезе предвиђене ставом 1. овог члана.

Члан 12.

Сваком лицу које се притвори или у односу на кога се предузимају неке друге мере или поступци у вези с овом конвенцијом биће загарантован правичан поступак, укључујући уживање свих права и гаранција у складу са законом државе на чијој територији се то лице налази и важећим одредбама међународног права, укључујући међународно право о људским правима.

Члан 13.

1. Кривична дела наведена у члану 2. сматраће се делима за које је предвиђено изручење у било којем споразуму о екстрадицији који постоји између било којих држава уговорница пре ступања на снагу ове конвенције. Државе уговорнице се обавезују да таква дела укључе као дела која дозвољавају изручење у сваком споразуму о екстрадицији који оне буду касније закључиле.

2. Кад нека држава уговорница која условљава екстрадицију постојањем уговора прими захтев за изручење од друге државе уговорнице с којом нема уговор о екстрадицији, држава од које је то тражено може, по свом нахођењу, сматрати ову конвенцију правном осномом за изручење у погледу дела наведених у члану 2. Изручење подлеже другим условима предвиђеним правним системом државе од које је оно тражено.

3. Државе уговорнице које не условљавају изручење постојањем уговора признаће дела наведена у члану 2. као дела која могу довести до изручења између њих, под условима предвиђеним правним системом државе од које је затражено изручење.

4. Ако је то потребно, дела наведена у члану 2. биће третирана у сврху изручења међу државама уговорницама као да су иста учињена не само на месту где су се догодила, него и на територији држава које су успоставиле надлежност у складу с чланом 9. ст. 1. и 2.

5. Одредбе свих уговора о екстрадицији и договора међу државама уговорницама у погледу дела наведених у члану 2. сматраће се измењеним међу државама уговорницама у мери у којој оне нису у складу са овом конвенцијом.

Члан 14.

1. Државе уговорнице пружиће једна другој највећу могућу помоћ у вези са истрагом или кривичним поступком или поступком изручења вођеним у погледу кривичних дела наведених у члану 2, укључујући помоћ у прибављању доказа које имају на располагању за те поступке.

2. Државе уговорнице ће извршавати своје обавезе из става 1. овог члана у вези са евентуалним уговорима или другим споразумима о узајамној правној помоћи који међу њима могу постојати. У одсуству таквих уговора или споразума, државе уговорнице ће пружити једна другој помоћ у складу са својим националним законодавством.

Члан 15.

Ниједно од кривичних дела наведених у члану 2. неће се сматрати, у сврху изручења или узајамне правне помоћи, политичким кривичним делом или делом које је повезано са политичким кривичним делом или делом које је инсприсано политичким мотивима. Према томе, захтев за изручење или за узајамном правном помоћи који се заснива на таквом делу не би се смео одбити искључиво због тога што се ради о политичком кривичном делу или делу које

је повезано са политичким кривичним делом или делом инспирираним политичким мотивима.

Члан 16.

Ништа у овој конвенцији неће се тумачити тако да намеће обавезу издавања или узајамног пружања правне помоћи ако држава уговорница од које се то тражи има основане разлоге да верује да је захтев за издавањем ради кривичних дела наведених у члану 2. или за узајамном правном помоћи у погледу таквих дела, поднет у сврху кривичног гоњења или кажњавања лица по основу расе, вероисповести, националности, етничког порекла или политичког уверења или да би удовољавање захтеву довело до тога да се угрози положај тог лица из било којег од ових разлога.

Члан 17.

1. Лице које је притворено или издржава казну на територији једне од држава уговорница чије се присуство тражи у другој држави уговорници ради сведочења, препознавања или обезбеђивања помоћи на неки други начин ради прибављања доказа за истрагу или кривичног гоњења дела према овој конвенцији, може се трансферисати ако се испуне следећи услови:

(а) ако то лице слободно и свесно да свој приставак; и

(б) ако се надлежни органи обеју држава сагласе, а услови су такви да их обе државе сматрају одговорним.

2. За потребе овог члана:

(а) држава у коју се лице трансферише имаће обавезу да лице које се трансферише држи у притвору, осим ако другачије није тражено или одобрено од стране државе из које је то лице трансферисано;

(б) држава у коју се лице трансферише ће без одлагања извршити своју обавезу враћања лица у притвор државе из које је то лице трансферисано како је унапред договорено, или како је иначе договорено, од стране надлежних органа обеју држава;

(в) држава у коју се лице трансферише неће захтевати од државе из које се лице трансферише да покрене поступак изручења ради повратка тог лица;

(д) лицу које се трансферише у рок издржавања казне у држави из које се трансферише биће урачунато време provedено у притвору у држави у коју се трансферише.

3. Уколико се држава уговорница из које се лице трансферише у складу с овим чланом са тим сагласи, то лице, без обзира на своје држављанство, неће бити кривично гоњено или задржано у притвору или подвргнуто било каквом ограничавању своје личне слободе на територији државе у коју се то лице трансферише у погледу поступака или уверења пре свог одласка са територије државе из које се то лице трансферише.

Члан 18.

1. Након заплене или другог начина преузимања контроле над радиоактивним материјалом, уређа-

јима или нуклеарним објектима, након што је кривично дело из члана 2. учињено, држава уговорница у поседу истих ће:

(а) предузети мере за осигурање да радиоактивни материјал, уређај или нуклеарни објекат буде безопасан;

(б) осигурати да се нуклеарни материјал држи у складу са заштитним мерама Међународне агенције за атомску енергију; и

(в) обратити пажњу на препоруке за физичку заштиту и здравствене и сигурносне стандарде које је објавила Међународна агенција за атомску енергију.

2. По завршетку поступака повезаних с кривичним делом наведеним у члану 2, или раније ако се то захтева међународним правом, радиоактивни материјал, уређај или нуклеарни објекат треба вратити, након консултација (посебно, у вези са начиним враћања и складиштења) заједно са државама уговорницама којих се то тиче, држави уговорници којој то припада, држави уговорници чији је држављанин или резидент физичко или правно лице које поседује такав радиоактивни материјал, уређај или објекат, или држави уговорници са чије територије су они били украдени или на неки други начин незаконито прибављени.

3. (а) Кад је држави уговорници забрањено националним или међународним правом да врати или прихвати такав радиоактивни материјал, уређај или нуклеарни објекат или кад се односно државе уговорнице сагласе, према ставу 3(б) овог члана, држава уговорница у поседу радиоактивног материјала, уређаја или нуклеарног објекта ће наставити да предузима кораке описане у ставу 1. овог члана; такав радиоактивни материјал, уређаји или нуклеарни објекти треба да се употребе искључиво у мирољубиве сврхе;

(б) Ако је противзаконито да држава уговорница која је у поседу радиоактивног материјала, уређаја или нуклеарних објеката да поседује такав материјал, уређаје или објекте, та држава ће се постарати да они буду стављени што пре у посед државе у којој је такво посдовање законито и која је, кад је то потребно, дала гаранције у складу са захтевима из става 1. овог члана у консултацијама са том државом, како би се они учинили нешкодљивим; такав радиоактивни материјал, уређаји или нуклеарни објекти биће коришћени искључиво у мирољубиве сврхе.

4. Ако радиоактивни материјал, уређаји или нуклеарни објекти на које се позива ст. 1. и 2. овог члана не припадају било којој од држава уговорница или држављанину или резиденту државе уговорнице и нису украдени или на неки други начин незаконито прибављени са територије државе уговорнице, или ако ниједна држава није спремна да прими такве објекте према ставу 3. овог члана, посебна одлука у вези са њиховим располагањем ће, према ставу 3(б) овог члана, бити донета након консултације између односних држава и евентуалних релевантних међународних организација.

5. За потребе ст. 1, 2, 3. и 4. овог члана, држава уговорница у поседу радиоактивног материјала,

уређаја или нуклеарног објекта може тражити помоћ и сарадњу других држава уговорница, посебно заинтересованих држава уговорница, и евентуалних релевантних међународних организација, посебно Међународне агенције за атомску енергију. Државе уговорнице и релевантне међународне организације подстичу се да пружају максимално могућу помоћ у складу са овим ставом.

6. Државе уговорнице које су укључене у располагање или задржавање радиоактивних материјала, уређаја или нуклеарног објекта према овом члану ће обавестити генералног директора Међународне агенције за атомску енергију о начину на који се поступило с таквим објектом или о начину на који је он задржан. Генерални директор Међународне агенције за атомску енергију ће такве информације доставити другим државама уговорницама.

7. У случају евентуалног обавештавања у вези са прекршајем наведеним у члану 2, ништа у овом члану неће ни на који начин утицати на правила међународног права која се тичу одговорности за нуклеарну штету, или друга правила међународног права.

Члан 19.

Држава уговорница у којој се наводни прекршилац кривично гони ће, у складу са својим националним правом и важећим процедурама, обавестити о коначном исходу поступка генералног секретара Уједињених нација, који ће ту информацију доставити осталим државама уговорницама.

Члан 20.

Државе уговорнице ће обавити међусобне консултације било директно или преко генералног секретара Уједињених нација, уз помоћ међународних организација према потреби, ради осигуравања ефикасне примене ове конвенције.

Члан 21.

Државе уговорнице ће извршавати своје обавезе према овој конвенцији на начин који је у складу са принципима суверене једнакости и територијалног интегритета држава и немешања у унутрашње послове других држава.

Члан 22.

Ништа у овој конвенцији не даје право некој држави уговорници да на територији друге државе уговорнице врши јурисдикцију и обавља друге функције које су искључиво резервисане за органе те друге државе уговорнице на основу њеног унутрашњег права.

Члан 23.

1. Сваки спор између две или више држава уговорница у вези са тумачењем или применом ове конвенције који не буде могао бити решен преговорима у разумном временском року биће, на захтев једне од њих, поднет на арбитражу. Ако, у року од шест месеци од датума предаје захтева за арбитражу, стране

нису у стању да се споразумеју о организовању арбитраже, било која од ових страна може спор упутити Међународном суду правде, поднеском, у складу са Статутом Суда.

2. Свака држава може, у време потписивања, ратификације, прихватања или одобравања ове конвенције или њеног приступања, изјавити да се не сматра обавезном према ставу 1. овог члана. Став 1. неће бити обавезујући за друге државе уговорнице у односу на ону државу уговорницу која је ставила такву резерву.

3. Свака држава која је изјавила резерву у складу са ставом 2. овог члана може у било које време повући ту резерву обавештавањем генералног секретара Уједињених нација.

Члан 24.

1. Ова конвенција је отворена за потписивање свим државама од 14. септембра 2005. до 31. децембра 2006. у седишту Уједињених нација у Њујорку.

2. Ова конвенција подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу. Инструменти о ратификацији, прихватању или одобрењу депонују се код генералног секретара Уједињених нација.

3. Ова конвенција је отворена за приступање свим државама. Инструмент о приступању депонује се код генералног секретара Уједињених нација.

Члан 25.

1. Ова конвенција ступа на снагу тридесетог дана од датума диспонувања двадесет другог инструмента о ратификацији, прихватању, одобрењу или приступању код генералног секретара Уједињених нација.

2. За сваку државу која ратификује, прихвати, одобри или приступи Конвенцији након полагања двадесет другог инструмента о ратификацији, прихватању, одобрењу или приступању, Конвенција ступа на снагу тридесетог дана након што та држава депонује инструмент о ратификацији, прихватању, одобрењу или приступању.

Члан 26.

1. Држава уговорница може предложити измену и допуну Конвенције. Предложена измена и допуна подноси се депозитару, који ће је одмах циркулисати свим државама уговорницама.

2. Ако већина држава уговорница захтева од депозитара да се сазове конференција како би се размотриле предложене измене и допуне, депозитар позива све државе уговорнице да присуствују таквој конференцији која ће се сазвати најмање три месеца после слања позива.

3. Конференција ће уложити напоре да се обезбеди усвајање измена и допуна консензусом. Ако то није могуће, измене и допуне ће се усвојити двотрећинском већином свих држава уговорница. Сваку измену и допуну која се усвоји на конференцији депозитар ће одмах циркулисати свим државама уговорницама.

4. Измена и допуна усвојена према ставу 3. овог члана ступа на снагу у односу на сваку државу уговорницу која депонује свој инструмент о ратифика-

цији, прихватању, приступању или одобрењу измене и допуне тридесетог дана од датума кад две трећине држава уговорница депонује свој одговарајући инструмент. Након тога, измена и допуна ступа на снагу у односу на сваку државу уговорницу тридесетог дана од датума на који та држава депонује одговарајући инструмент.

Члан 27.

1. Свака држава уговорница може отказати ову конвенцију писменим обавештењем упућеним генералном секретару Уједињених нација.

2. Отказ производи дејство након годину дана од датума пријема обавештења од стране генералног секретара Уједињених нација.

Члан 28.

Оригинал ове конвенције, чији су арапски, кинески, енглески, француски, руски и шпански текст једнако веродостојни, депонуваће се код генералног секретара Уједињених нација, који ће оверене копије послати свим државама.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СЦГ – Међународни уговори”.